

HINDERLAAG

JAMES PATTERSON BIJ UITGEVERIJ CARGO

Alex Cross

Slaap kindje, slaap
Tweestrijd
Cross Country
Ik, Alex Cross
Cross Fire
Kill Alex Cross
Ren, Alex Cross
Erewoord, Alex Cross
Doodswens
Gerechtigheid
Over de grens
De zaak tegen Alex Cross

The Women's Murder Club

Zevende hemel
Achtste bekentenis
Het negende oordeel
Het tiende jaar
Het elfde uur
De twaalfde van nooit
Het dertiende ongeluk
De veertiende leugen
De vijftiende affaire
De zestiende verleiding

Overige titels

De affaire
Je bent gewaarschuwd
Bikini
Partnerruil
Ooggetuige
Moordweekend
Hitte
Honeymoon
Minnares
Bekentenis van een moordgedachte
Onzichtbaar
Zoo
Moordhuis
Moordspel
48 uur

James Patterson

Hinderlaag

Vertaald door Waldemar Noë

2020

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2019 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Waldemar Noë

Oorspronkelijke titel *Criss Cross*

Oorspronkelijke uitgever Little, Brown and Company, New York

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Steve Allsopp/Arcangel

Foto auteur Peter Jönsson

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey

Druk Wilco, Zutphen

ISBN 978 94 031 7940 7

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc®) mag dragen.
Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

HOOFDSTUK 1

Het was op een gure maartse middag met natte sneeuw dat John Sampson en ik naar de hoofdingang van het Greensville Correctional Center renden, een zeshoekig gebouw op het platteland in het zuiden van de staat Virginia.

We doken de controlepost in, toonden onze penningen en pasjes en overhandigden onze dienstwapens. Er rolde een hek open en we konden naar binnen.

Als rechercheur Moordzaken bij de DC Metropolitan Police en gedragsspecialist bij de FBI heb ik in mijn leven al veel gevangnissen en strafinrichtingen bezocht, maar ik schrik nog steeds van het geluid van een metalen traliehek dat achter me dichtslaat. We volgden directeur Adrian Yates en een aantal journalisten dat al eerder was gearriveerd door zeven van dit soort hekken.

Een van hen, een vrouw die Juanita Flake heette, zei: 'Is het waar dat hij zijn keuze bekend heeft gemaakt?'

De directeur bleef doorlopen.

'Kunt u...'

Directeur Yates draaide zich met een ruk om en keek haar woedend aan, hij kon zich nauwelijks inhouden. 'Ik wens hier niet over in gesprek te gaan, mevrouw Flake. Ik ben hier geen voorstander van, maar het is mijn werk om erop toe te zien dat het gebeurt. Wilt u het anders? Bel dan de gouverneur maar.'

Yates, die in de media veel kritiek had gekregen, liep naar het volgende traliewerk toe dat opengleed. Drie hekken later

betraden we een klein amfitheater met zo'n dertig zitplaatsen.

Er waren al twintig stoelen bezet. Ondanks de jaren die waren verstreken sinds ik ze had gezien, herkende ik veel van de aanwezige personen. Zij herkenden ons ook. Er werd geknikt en ik zag flauwe glimlachjes.

Er was een vijftal dat ons minachtend aankeek en die, dat wist ik zeker, elkaar hatelijkheden over ons toefluisterde. Deze drie mannen en twee vrouwen waren verreweg de chicst geklede mensen in de ruimte.

De mannen – twee broers van middelbare leeftijd en hun vader – droegen dure, donkere driedelige pakken. De vrouwen – de een was in de zestig, de ander in de twintig – waren gekleed in antracietkleurige Chanel-outfits, hun kapsels zaten perfect en hun sieraden waren opzichtig.

Sampson vond twee zitplaatsen die uitkeken op een lang, rechthoekig raam. Vanaf de andere kant waren de gordijnen dichtgetrokken.

Ik begon me meteen al af te vragen of het wel zo'n goed idee was geweest om hierheen te komen. Ik had natuurlijk zo mijn redenen, maar de twijfel was gezaaid.

'Je hebt hem erin geluisd,' klonk een vrouwenstem.

Ik keek op en zag de oudste van de twee modepoppen naast me staan. Een tengere vrouw met asblond geverfd haar en het soort strakke gezichtshuid dat doet vermoeden dat ze veelvuldig bij een peperdure plastisch chirurg op bezoek was geweest.

'Mevrouw Edgerton,' zei ik vermoeid. 'Dat was de verdediging van uw zoon tijdens zijn proces en zijn hogere beroepen.'

'Beroep, bedoel je, niet beroepen,' siste Margaret Edgerton. 'Je krijgt maar één kans op een hoger beroep in deze primitieve, moordlustige staat.'

'En het hooggerechtshof van Virginia heeft zijn veroordeling en straf gehandhaafd, mevrouw.'

Ze trilde van woede. 'Ik weet niet hoe je het hebt gedaan, maar het is gebeurd, zo waar als ik hier sta. En als jouw tijd is gekomen,

dan hoop ik bij God dat je zult beseffen dat jij degene bent die ervoor heeft gezorgd dat die jongen hier aan de andere kant van het gordijn staat, doctor Cross.’

‘Nee, mevrouw, daar heeft uw zoon zelf voor gezorgd, vele jaren geleden,’ zei ik.

‘Hij is onschuldig.’

‘We moeten beginnen,’ kondigde directeur Yates aan.

‘Mijn zoon is onschuldig!’ riep mevrouw Edgerton. ‘Jullie kunnen dit niet doen!’

‘Het is wat de wet ons voorschrijft,’ zei Yates. ‘Als u hier liever niet bij wilt zijn, dan begrijp ik dat.’

Hij verliet de ruimte.

Ze keek me woedend aan. ‘Vergeet dit niet, want dit is het moment waarop je ziel verdoemd is. Je zult branden in de hel.’

Toen stormde ze terug om weer naast haar echtgenoot te gaan zitten, waar ze in snikken uitbarstte.

Er zijn een paar staten in het land waar de veroordeelde uit de methode van executie mag kiezen; in Virginia bestaat de keuze uit een dodelijke injectie of elektrocutie. De gordijnen schoven open en onthulden geen schouwtafel maar een zware eikenhouten stoel met pols-, enkel- en borstbanden.

Via een van de twee deuren achterin verschenen er twee gevangenenbewaarders in de executieruimte. Directeur Yates volgde hen en keek toe hoe een van de twee de andere deur opende.

Een man van begin veertig met een kaalgeschoren hoofd betrad de ruimte. Hij was lang en slungelig en leek enigszins gedrogeerd. Hij besteedde geen aandacht aan de elektrische stoel, maar keek ons aan door het raam.

Michael ‘Mikey’ Edgerton richtte zich in zijn volle lengte op en liep zonder enige aarzeling naar de elektrische stoel toe, alsof hij erop had zitten wachten.

‘Ma, pa, Delilah, Pete en Joe, weten jullie waarom ik voor de stoel heb gekozen?’ sprak hij door de intercom. Hij ging zitten, lachte en keek me recht aan. ‘Ik wil niet als een halve zachte weg-

zinken. Ik wil dat Cross en Sampson en alle anderen die me erin hebben geluisd me zien knetteren, dat ze de rook uit mijn hoofd zien komen en de huid op mijn armen en benen zien openbarsten door de bliksemschichten die ze door me heen zullen sturen... door mij, een onschuldige man.'

Zijn moeder, oudere broer en zus begonnen te snikken. Alleen zijn vader en jongere broer wisten zich in te houden.

'Je hebt het gedaan!' riep een vrouw in een spijkerbroek en een Georgia Tech-sweatshirt die vlak bij ons zat hem toe. 'Je hebt het gedaan en dit is je verdiende loon! Ik hoop dat je zult creperen als ze de hendel overhalen, jij misselijke klootzak!'

HOOFDSTUK 2

Mikey Edgertons macabere laatste wens werd vervuld.

Ik had nog nooit gezien hoe iemand op de elektrische stoel aan zijn einde kwam. De aanblik van een man die tweeduizend volt door zijn lichaam kreeg was zo schokkend dat Sampson en ik nauwelijks omhoog konden komen nadat Edgerton dood was verklaard en het gordijn weer dichtshoof.

Toen we de ruimte verlieten probeerden we Edgertons moeder te negeren, die tussen totale instorting en razende woede laveerde.

‘Ik zal zorgen dat jullie hiervoor kapot worden gemaakt!’ schreeuwde ze op een gegeven moment. ‘Al moet ik er mijn laatste cent aan uitgeven, ik zal meemaken dat jullie op dezelfde stoel terechtkomen.’

We moesten dit en de woedende reacties van verwanten van Edgertons slachtoffers aanhoren tot het laatste traliehek achter ons dichtshoog en we de gevangenis voor mist en motregen ver-ruilden.

De familie Edgerton kwam enkele momenten later naar buiten en begaf zich naar een gereedstaande limousine. Wij liepen in de tegenovergestelde richting, naar de patrouilleauto waarmee we hierheen waren gereden.

‘Doctor Cross? Rechercheur Sampson?’

Ik draaide me om in de verwachting dat er een microfoon van een journalist voor mijn neus zou worden gehouden, maar het bleek Crystal Raider te zijn, de vrouw in het Georgia Tech-

sweatshirt. Ze keek ons aan met een gezicht waarin emoties en gedachten elkaar leken te bevechten.

‘Hij zei dat om ons te kwellen,’ zei ze. ‘Om ons na alles wat hij mijn zus en die anderen heeft aangedaan nog een dolk in de rug te steken.’

‘Inderdaad,’ zei ik. ‘En dat is hem gelukt.’

Crystal hief haar kin. ‘Misschien. Maar waar ze ook is, ik denk dat mijn Kissy blij zal zijn met zijn dood, en die andere vrouwen ook.’

‘Ga maar naar huis,’ zei ik zacht. ‘Probeer Kissy terug te zien in haar zoon en laat dit een nare herinnering zijn waar je niet vaak meer aan zult denken.’

Ze brak in tranen uit en omhelsde ons beiden. ‘Bedankt voor jullie steun aan haar, doctor Cross, rechercheur Sampson. Jullie hebben haar nooit veroordeeld, en daar ben ik jullie dankbaar voor.’

‘Paaldanseressen zijn ook mensen,’ zei Sampson. ‘Recht-schappen mensen, net als je zus.’

Ze glimlachte door haar tranen heen, zond ons nog een laatste groet en liep naar een pick-uptruck met een nummerbord uit Florida.

De drie uur durende terugreis was stil en ongemakkelijk, we waren beiden in gedachten verzonken.

Pas toen we bijna bij Washington DC waren hield het op met regenen. Sampson schraapte zijn keel. ‘Zoiets had ik niet verwacht, Alex,’ zei hij met schorre stem.

‘Niemand van ons had zoiets verwacht. Behalve Edgerton.’ Ik onderdrukte een huivering.

Mijn vriend voor het leven wierp een zijdelingse blik op me. ‘Ik weet op het moment niet of ik blij moet zijn met deze gerechtigheid, of dat ik maar beter voor mijn eigen zonden kan bidden.’

Ik voelde maagzuur opkomen, maar wist het te onderdrukken en zei: ‘Mikey Edgerton heeft er acht of misschien wel meer

afgeslacht. Daar heb ik geen enkele twijfel over.'

Er viel een lange stilte, tot Sampson de afslag van de I-95 nam die me naar mijn huis in Fifth Street, in het zuidoosten van DC, zou brengen.

'Ik ook niet,' zei Sampson uiteindelijk. 'Maar toch, weet je?'

Ik slikte moeilijk. Voordat ik kon antwoorden ging mijn telefoon. Ik viste hem uit mijn zak, zag een vertrouwd nummer en nam op. 'Alex hier,' zei ik. 'Hoe gaat het, baas?'

'Dat zou ik aan jou moeten vragen,' zei mijn vrouw, hoofdinspecteur Bree Stone van het Metro Police Department. 'Maar daar heb ik nu even de tijd niet voor, en jij ook niet.'

Ik ging rechtop zitten. 'Wat is er aan de hand?'

Ze gaf een adres op in de wijk Friendship Heights en vroeg me er onmiddellijk heen te gaan. Toen ze me de reden vertelde sloeg het maagzuur om in een verschrikkelijke misselijkheid, de smerige smaak die je achter in je keel proeft voordat alles wat je die dag hebt gegeten eruit komt zetten.

'We komen eraan,' zei ik en hing op.

'Wat is er aan de hand?' vroeg Sampson.

'John,' fluisterde ik schor. 'Wat hebben we in godsnaam gedaan?'

HOOFDSTUK 3

We reden naar Friendship Heights, in de verre noordoosthoek van DC, parkeerden op Forty-First Street en liepen over het trottoir naar Harrison Avenue, waar een patrouillewagen met zwaailichten voor een wegafzetting stond.

‘Welk huis is het?’ vroeg Sampson aan de agent in de auto.

‘Het derde van rechts, sir. Er zijn al een paar speurneuzen aanwezig.’

‘En er zullen er nog wel een paar bijkomen,’ zei ik terwijl ik om de wegafzetting heen naar een grijze Craftsman-woning met een keurige voortuin liep waar een bus van de Medical Examiners voor stond.

Ik zag twee geüniformeerde agenten en twee personen in burgerkleden bij de voordeur staan, die ik herkende als de junior-rechercheurs Moordzaken Owen Shank en Deana Laurel.

Ze stonden met twee zeer geschrokken dames van achter in de dertig te praten. Laurel zag ons, excuseerde zich en liep naar ons toe.

Ze vertelde ons dat de twee vrouwen – Patsy Phelps en Anita Kline – burens van het gezin Nixon waren, dat in het bewuste huis woonde. Gary Nixon, de vader, was een succesvolle advocaat in K Street. Meneer Nixon was met zijn twee jonge kinderen vier dagen de stad uit om zijn kwakkelende moeder in San Diego te bezoeken. Katrina, de vrouw met wie hij vijftien jaar was getrouwd, had een drukke logopediepraktijk en kon niet mee.

‘Ze zeiden dat de Nixons elkaar tijdens reizen altijd twee keer per dag spraken, waar de ander ook maar mocht zijn,’ zei rechercheur Laurel. ‘Dus toen mevrouw Nixon vanochtend en vanavond de telefoon niet opnam, heeft meneer Nixon mevrouw Phelps en mevrouw Kline gebeld om even te gaan kijken of ze...’

Rechercheur Shank was erbij gaan staan en onderbrak haar. ‘Met alle respect, doctor Cross en rechercheur Sampson, maar is het wel verantwoord dat jullie hier zijn? Ik bedoel, is dit geen geval van belangenverstrengeling?’

‘We hebben orders gekregen,’ zei Sampson. ‘Neem ons dus maar mee naar binnen.’

Het beviel Shank – een stoere, pezige man en voormalig marinier – eigenlijk niets, maar hij wist wat orders waren. ‘Natuurlijk, sir.’

Rechercheur Laurel liep terug naar de twee buurvrouwen. We volgden Shank het huis in, dat wel door Pottery Barn en Toys R Us leek te zijn ingericht.

Shank vertelde ons dat er geen braaksporen waren aangetroffen. Hoewel het huis de staat van wanorde kende die je bij een jong en welvarend gezin kon verwachten, zag ik geen sporen van een worsteling toen we via een korte gang in een keuken terechtkwamen die zo in een culinair tijdschrift had kunnen staan.

Op de deur van de roestvrijstalen koelkast waren kindertekeningen geplakt, en er hing een kalender aan waarop de Nixons hun afspraken met dokters en babysitters bijhielden. Het was pas na het fornuis dat we sporen van een worsteling zagen.

Er was een keukenstoel omgevallen. Een glazen vaas lag in scherven op de vloer van de ontbijthoek. Daarachter bevond zich de woonkamer. De tv stond aan, het plaatselijke nieuws meldde dat er een groeiende politiemacht was gesignaleerd bij Harrison Street in de wijk Friendship Heights.

Aan het eind van de kamer lag het lichaam van Katrina Nixon slap en naakt in een grote luie stoel, een knappe brunette van achter in de dertig. Haar huid was blauwig en leek met een wit

waslaagje bedekt. Haar mond stond wijd open, alsof ze nog had geprobeerd te gillen op het moment van haar dood. De blik in haar ogen was dof.

Het rook er naar bleekmiddel. Het moordinstrument, een paars-rode zijden sjaal van Hermès, was onmogelijk strak om haar hals getrokken.

Er lag een simpel vel wit papier op haar schoot.

Toen ik ernaartoe liep voelde het alsof er iets fundamenteels in me begon te barsten. Ik las de tekst en er brak iets in me.

Je hebt het goed verknald, maar zit er niet over in, dr. Cross. Mikey Edgerton heeft uiteindelijk zijn verdiende loon gekregen voor eerdere zonden en is op de elektrische stoel naar het hiernamaals vertrokken. – M

HOOFDSTUK 4

M.

Ik was nog steeds van slag toen ik twee uur later voor mijn huis parkeerde. Het was opgehouden met regenen, er woei een wind die ongewoon warm was voor half maart.

Ik zag Bree met een omgeslagen doek op de schommelstoel op de veranda zitten. Ze klopte op de stoel naast haar en zei: ‘Klopt het?’

Ik knikte en ging zitten. ‘Het was door hem ondertekend.’

Het bleef even stil. Toen zei ze: ‘Je weet dat de Edgertons dit zullen gebruiken om te bewijzen dat hun zoon erin is geluid en dat er een andere dader moet zijn geweest.’

Ik leunde uitgeput achterover. ‘Tenzij we de media over M inlichten, en alle ellende naar buiten komt.’

‘Je kunt een geheim niet eeuwig voor je houden, Alex,’ zei ze terwijl ze mijn hoofd streekte.

‘Maar daar ben ik bang voor,’ zei ik. ‘Want dan sta ik op alle voorpagina’s.’

‘Jij bent zijn focus.’

‘Dat weet ik. Maar het is zo...’

‘Wat?’

‘Verwarrend.’

‘Mikey Edgerton was schuldig.’

‘Dat weet ik,’ zei ik terwijl ik iets in de donkere voortuin van de burens opmerkte. ‘M speelt zijn spelletjes. Wat is er aan de hand daar?’

‘Steigers. Morse zei dat er zowel binnen als buiten verbouwd gaat worden.’

‘Nog meer herrie,’ zei ik geërgerd. ‘Ze zijn zelf voor een jaar weg zodat ze het niet hoeven te horen.’

‘Ze hebben allebei een jaar verlof.’

‘Dat is fijn voor ze,’ zei ik terwijl ik opstond. ‘Ik heb honger.’

‘Nana is voor je aan het koken. Ik ga zo slapen, ik heb het gevoel dat het morgen weleens zwaar kan gaan worden.’

Ik kuste haar, zei dat ik van haar hield en liep naar binnen.

De tv in de woonkamer stond op *Terriers*, op het moment de favoriete serie van mijn zeventienjarige dochter Jannie. Vanuit de keuken dreef het heerlijke aroma van knoflook, uien en basilicum de hal in.

De geuren en geluiden brachten me tot rust. Ik liep de woonkamer in waar Jannie in haar hardlooptenu op de bank zat te dutten. Er lag een biologieboek opengeslagen op haar schoot, en ze hield met één hand de afstandsbediening vast.

‘Hé, schat,’ zei ik terwijl ik haar een duwtje gaf.

Jannie schrok wakker en drukte op de pauzeknop. ‘Hoi pap,’ zei ze slaperig.

‘Ben je nu aan het slapen, studeren of tv aan het kijken?’

‘Alle drie,’ zei ze terwijl ze door het gapen heen glimlachte.

‘Dat kun je niet tegelijkertijd doen.’

‘De meeste mannen niet, nee. Maar de meeste vrouwen wel.’

‘Leg me dat eens uit.’

‘Nou, afgelopen week tijdens de les? Toen kregen we te horen dat onderzoeken hebben uitgewezen dat het mannelijke brein erop is ingericht om zich op één ding te concentreren. Jullie leren beter en bereiken meer als je het daarbij houdt, en daarna pas aan het volgende project begint. Lichaamsbeweging zou daarbij mogelijk kunnen helpen. Bij het studeren, bedoel ik.’

‘Oké. En het vrouwelijke brein?’

‘O, vrouwen zijn geweldig!’

Ik grijnsde. ‘Daar ben ik het volledig mee eens. Maar waarom?’

Met haar wijsvingers trok ze denkbeeldige cirkeltjes om haar hoofd. ‘Het vrouwelijke brein kan zich tegelijkertijd op verschillende dingen concentreren. De leraar zei dat het als jongleren is. Waar mannen alles behalve dat ene ding waar ze mee bezig zijn uitsluiten, kunnen vrouwen alles zien, horen en ruiken. En alles voor elkaar krijgen!’

‘Behalve als ze slapen.’

Ze lachte. ‘Oké, behalve als ze slapen.’

‘Ik moet toegeven dat jij er wel wat van kan, ja. Als je broertje weer eens probeert te multitasken, vertel hem dan dat verhaal over het mannelijke brein zodat hij ermee ophoudt. Oké?’

‘Denk je dat hij zal luisteren?’

‘Waarschijnlijk niet.’ Ik boog me voorover en drukte haar tegen me aan. ‘Ik heb je gemist, schat.’

‘Ik jou ook, pap.’ Ze gaapte nog eens. ‘Ik weet niet waarom ik zo moe ben.’

‘Ga dan vroeg naar bed.’

Ze knikte, maar leek ergens anders aan te denken.

‘Mijn eerste outdoorwedstrijd is komende dinsdagmiddag,’ riep ze me na toen ik de kamer uit liep.

‘Het staat al met veel uitroeptekens op de kalender,’ riep ik terug terwijl ik de keuken bereikte.

Mijn grootmoeder Nana, negentig-plus en kookfanaat, stond bij het fornuis in een diepe braadpan te roeren.

‘Ik weet niet wat het is, maar het ruikt verschrikkelijk lekker.’

‘Een nieuw kiprecept,’ zei ze terwijl ze met de pollepel op de rand van de pan tikte.

‘Pap!’ riep Ali vanuit de kamer achter de keuken. ‘Dit moet je zien!’

‘Hij wil je al de hele tijd een mountainbikevideo laten zien,’ zei Nana. ‘Denk maar niet dat je iets kunt eten voordat je het hebt gezien.’

Ik hief begripvol mijn handen op. Mijn jongste kind Ali was ongelooflijk bijdehand en altijd met iets nieuws bezig. Als hij

weer iets had gevonden, dan beet hij zich erin vast als een terriër – hij liet niet los.

Ali's laatste bevestiging waren mountainbikes. Het was vorig jaar begonnen toen hij er een van een vriendje mocht lenen, daarna had hij er een met kerstmis gekregen.

Daar hadden we maar al te graag voor gezorgd, want Ali had zich, in tegenstelling tot zijn oudere zus, nooit aangetrokken gevoeld tot sportieve activiteiten. Maar er was iets met mountainbikes wat zijn fantasie prikkelde, en hij fietste nu de hele dag, zelfs als het koud was en sneeuwde.

Ali lag op de vloer met zijn laptop voor zich toen ik binnenkwam.

‘Je bent laat,’ zei hij wrevelig.

Ik hield mijn handen op. ‘Daar kan ik niets aan doen. Heb je gefietst vandaag?’

Hij knikte. ‘Een rondje Tidal Bassin.’

Dat was een favoriete hardlooproutte van Bree en mij. Hij was veilig en goed ingericht. Hij mocht daar van mij fietsen, als hij het ons wel van tevoren meldde en als het niet te laat of te vroeg was. ‘Zo, je wilde me iets laten zien?’

Hij drukte een toets op zijn laptop in. Het scherm kwam tot leven, er verscheen een weids uitzicht over een uitgestrekte stad, gefilmd door een cameraatje dat op de helm van een mountainbiker was bevestigd.

‘Waar is dit?’ vroeg ik.

‘Dit is Lima, in Peru,’ zei hij. ‘Je zult het niet geloven.’

De mountainbiker begon aan zijn rit en reed meteen een ongelooflijk steile trap tussen struikgewas af. Daarna schoot hij over een hoge muur van zo'n zeventig centimeter breed het zonlicht tegemoet.

Een menigte keek van beneden af toe hoe hij vanaf het einde van de muur door de lucht zweefde om zes meter lager op een onverhard pad terecht te komen dat zo steil was dat ik dacht dat hij met fatale gevolgen over zijn stuur heen zou worden

gelanceerd. Maar hij hield de mountainbike tijdens zijn landing in bedwang, maakte een bocht naar links, schoot over een smalle houten brug, nam een volgende helling, vloog de lucht weer in en landde op een volgende trap. Deze waanzin ging nog zo'n vier minuten door, voordat de mountainbiker helemaal beneden afremde en begon te lachen. De video stopte.

'Was dat niet wáánzinnig?' vroeg Ali.

'Hoe heet dit?'

'Urban downhill mountainbiking!'

'Wauw,' zei ik. 'Elke dag een nieuwe sport.'

'Ik ga dat ook een keer doen,' zei hij vastbesloten.

'Niet zolang ik er iets over te zeggen heb,' zei Nana vanuit de keuken. 'Alex, je eten is klaar.'